

ת"פ 5078/08/19 - מדינת ישראל נגד יצחק בן זזון

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 5078-08-19 מדינת ישראל נ' זזון(עצור/אסיר
בפיקוח)

בפני כב' השופט יוסי טורס , סגן הנשיאה
בעניין: מדינת ישראל

מאשימה

נגד

נאשם

יצחק בן זזון

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בשני אישומים שונים המייחסים לו עבירות של קבלת נכסים שהושגו בפשע, לפי סעיף 411 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין; גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; והחזקת מכשירי פריצה, לפי סעיף 409 לחוק העונשין. אפרט להלן את עובדות האישומים:

- על פי עובדות האישום הראשון, ביום 22.7.19 התפרצו אלמונים, שזהותם אינם ידועה למאשימה, לבית המתלוננת באופן שטיפסו על פיגומים מחוץ לדירה ונכנסו אליה דרך החלון. אלמונים אלו גנבו מהדירה 7,000 יורו, טבעות יהלומים, שרשראות, צמידים וכסף זר- 30 פראנק ו-5 דולר קנדי. למחרת היום (23.7.19) נמצא הנאשם כשהוא מחזיק בתוך רכב חלק מהרכוש שנגנב - שלושה שטרות של כסף קנדי ושרשרת, כאשר הוא מודע לכך שמדובר ברכוש שהושג בפשע.

- על פי עובדות האישום השני, ביום 23.7.19 התפרץ הנאשם ביחד עם אחרים לדירת מתלוננת נוספת באמצעות טיפוס על פיגומים וכניסה ממרפסת הדירה. שלושה עזבו את המקום ולאחר מכן שבו אל הדירה וגנבו ממנה 1,150 יורו, 100 דולר ותכשיטי זהב. ברכב בו הגיעו למקום נמצאו שני מברגים.

2. הודאת הנאשם באה אגב הסדר טיעון במסגרתו הודה בעובדות כתב אישום מתוקן והופנה לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו. הצדדים לא הציגו הסכמה עונשית.

עמוד 1

3. למען שלמות התמונה אציין כבר עתה שאחד הנאשמים בפרשה זו הורשע באישום השני כמסייע ובהסכמה הוטלו עליו 7 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועל נאשם נוסף שהורשע באישום השני (בעבירה מושלמת) הוטלו בהסכמה 12 חודשי מאסר בפועל והופעלו מאסרים על תנאי, כך שסך הכל הוטלו עליו 17 חודשי מאסר בפועל. עניינו של נאשם זה התעכב בשל הליכי שיקום בהם שולב.

תסקירי שירות המבחן

4. שירות המבחן הגיש שלושה תסקירים על אודות הנאשם. בשל הצורך לשמור על פרטיות הנאשם ובני משפחתו לא אפרט את נסיבות חייו, אך אציין כי מדובר בנסיבות חיים מורכבות וקשות. מגיל צעיר עזב הנאשם את בית הוריו וביצע עבירות פליליות רבות, לרבות התפרצויות, לא התגייס לצבא ואף ריצה מאסרים ממושכים מאחורי סורג ובריח. הנאשם קיבל אחריות מלאה למעשיו ושירות המבחן התרשם שהוא מגלה מודעות ראשונית להתנהלותו המכשילה ומביע נזקקות טיפולית. ברוח דברים אלו המליצה קצינת המבחן לשלבו בטיפול פרטני ולאור כך נדחו הדיונים מעת לעת על מנת לאפשר את קיום ההליך. בשל נסיבות שאינן קשורות בנאשם, שילובו בטיפול הקבוצתי התעכב ורק לאחרונה הוא שולב בקבוצה. עם זאת, ההתרשמות הכוללת הייתה שלנאשם רצון לערוך שינוי משמעותי בחייו, הוא מגלה הבנה באשר למצבו ומשקיע מאמצים לשינוי אורחות חייו. צוין כי הנאשם מחויב להליך הטיפול, מקפיד על עמידה בנהלים, השתלב במעגל העבודה ונמנע מהסתבכות עם החוק. לאור כך העריך שירות המבחן שהמשך ההליך השיקומי עשוי להפחית את הסיכון להישנות עבירות בעתיד והמליץ אפוא להעדיף את הפן השיקומי, להעמיד את הנאשם בצו מבחן למשך 18 חודשים לצד מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

5. ב"כ המאשימה ציין את חומרת העבירות וריבוי ונטען שיש לקבוע שמדובר בשני אירועים נפרדים בגינם יש לקבוע מתחם ענישה לכל אישום. ביחס לערכים המוגנים צוין כי מדובר על זכות הקניין והזכות לשלוות נפש וביטחון וכי בעבירת ההתפרצות לדירה טמון סיכון רב להיתקלות עם בני הבית והסיטואציה עשויה להסלים לכדי פגיעה בגוף. נטען כי הנאשם נטל חלק משמעותי באירוע הפריצה באישום השני. ביחס למתחם הענישה באישום הראשון ביקשה המאשימה להעמידו בין מאסר על תנאי ועד 8 חודשי מאסר בפועל, ובאישום השני בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר בפועל. בהתייחסו לעונש ההולם את נסיבות המקרה הפנה ב"כ המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם הכולל עבירות רכוש, סמים ואליומות ונטען כי מאסרים קודמים לא הרתיעו אותו. ביחס לתסקיר שירות המבחן נטען כי מדובר בהליך טיפול ראשוני בלבד, שאין להסיק ממנו בדבר סיכויי שיקום ממשיים המצדיקים חריגה ממתחמי הענישה והמאשימה עתרה לעונש מאסר בפועל שלא יפחת מ-18 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

6. אף ההגנה עתרה לקבוע שני מתחמי ענישה נפרדים. נטען כי מתחם העונש ההולם את העבירה באישום הראשון נע בין מאסר על תנאי ועד 8 חודשי מאסר בפועל, ובאישום השני נע המתחם בין 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם קיבל אחריות למעשיו, והוא עובר שינוי מהותי בחייו כפי שעולה מתסקירי שירות המבחן. לאור כך ביקש הסנגור להעדיף בעניינו את שיקולי השיקום. עוד צוין כי הנאשם היה עצור מאחורי סורג וברח למעלה משבעה חודשים ולאחר מכן תקופה ארוכה באיזוק אלקטרוני ובהמשך,

ועד היום, הוא מצוי בתנאים מגבילים. לשיטת ההגנה, יש להושיט יד לנאשם ולאפשר לו להשתלב בהליך טיפולי, וכי לא תהיה תועלת בהשבתו למאסר, במיוחד בשל יתרת תקופת המאסר הצפויה (אם תוטל) בשים לב לתקופת המעצר בה שהה. סיכומו של דבר עתרה ההגנה לאמץ את המלצות שירות המבחן ולחרוג ממתחם הענישה משיקולי שיקום.

7. הנאשם בדברו האחרון סיפר על אודות הליך הטיפול והשינוי התודעתי שהוא עובר וציין כי לראשונה בחייו הוא מעוניין לשקם את עצמו ולשנות את התנהלותו העבריינית.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

8. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. טרם דיון יש לקבוע האם לפנינו אירוע אחד או שמא מספר אירועים. בנסיבות ענייננו מדובר בשני אירועים נפרדים, בגינם יש לקבוע מתחמי ענישה נפרדים, וכך גם טענו הצדדים (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על פי סעיף 40ט' לחוק העונשין. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע.

9. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות:** תכלית העבירה של קבלת נכסים שהושגו בפשע היא לשמש מגן נוסף לזכות הקניין ומטרתה להילחם בעבריינים המשיגים את הרכוש תוך ביצוע עבירה, ולהקשות עליהם ליהנות מחטאם. אם תצטמצם האפשרות למכירת הרכוש הגנוב תפחת, באותה מידה, המוטיבציה לגניבתו. משכך, הערכים שנפגעו הם זכות הקניין וכן בעקיפין שלוות רוחו ובטחונו של המתלונן, הן הספציפי והן הפוטנציאלי.

10. ביחס לפריצה לדירת מגורים הרי שזו פוגעת בקניינם של הבעלים. כמו כן גורמת היא לפגיעה קשה בשלוות רוחו, בפרטיותו ובזכותו של בעל הדירה לחוש בטוח בביתו - מבצרו. יפים בהקשר זה הדברים שבע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה (31.12.2008):

"פריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת נפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ'עבירות רכוש', נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: 'ביתו של האדם' - מבצרו'. ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

11. **נסיבות ביצוע העבירות והנזק שנגרם:** מעובדות האישום השני עולה כי המעשים בהם הורשע הנאשם הם פרי מסכת עבריינית שתוכנה היטב, תוך חלוקת תפקידים בין המעורבים, התפרצות לדירה, עזיבה של המקום והתפרצות נוספת, בה נגנב רכוש יקר ערך. מכאן שמדובר בעבירה מתוכננת ונמשכת, שהיה ביכולתו של הנאשם לחדול ממנה, לכל הפחות לאחר הניסיון הראשון. באשר לחלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה, אין בעובדות כתב האישום אינדיקציה כי הוא שעמד בראש התכנית העבריינית, אולם עולה שהוא נטל חלק פעיל באירוע וניכר שהוא מבצע דומיננטי ומשמעותי. ביחס לאישום הראשון אציין שמדובר במתלוננים שונים. כתב האישום אינו מציין פרטים בדבר האופן בו קיבל הנאשם לידיו רכוש זה. כמו כן אין למצוא בו פרטים בדבר שווי השרשרת (ומובן שאין להביא בחשבון לצורך ענישת הנאשם את יתר הפריטים שנגבו מהדירה).

12. **מדיניות הענישה** הנוהגת בעבירות של פריצה לדירה מחמירה ובית המשפט העליון קבע לא אחת כי יש לנקוט יד קשה כלפי המבצעים עבירות אלו (רע"פ 689/20 **גבאי נ' מדינת ישראל** (28.1.2020)), שכן עבירות אלו הפכו "למכת מדינה, למקור דאגה וטרור לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם" (רע"פ 1708/08 **לוי נ' מדינת ישראל** (21.2.2008)). אף מדיניות הענישה בעבירה של קבלת נכסים שהושגו בפשע חמורה ובהקשר זה צוין כי "בית-משפט זה הדגיש מספר פעמים, כי קבלת רכוש גנוב, שהושג בדרך של פשע, היא מעשה, שאינו נופל בחומרתו מעצם ביצוע הפשע, שבאמצעותו הושג הרכוש (ע"פ 201/71, בעמ' 192). קבלת רכוש גנוב היא חוליה חיונית בשרשרת העבריינית ובלי שיימצא מי שירכוש את הרכוש הגנוב, אין טעם לעיתים בעצם מעשה הגניבה. על-כן מן הראוי הוא להטיל על מי שמורשע בעבירה זו, אפילו הוא נעדר הרשעות קודמות, עונש מאסר בפועל משמעותי, אלא אם כן יש נסיבות מיוחדות לקולא". (ע"פ 384/08 **מדינת ישראל נ' בן ברוך**, (27.11.2008); וראו גם ע"פ 2636/12 **עזבון המנוח יהושע שלוש ז"ל נ' מדינת ישראל** (5.3.2013)). אציין עוד שהעונש בצדה של עבירת קבלת נכסים שהושגו בפשע עומד על 7 שנות מאסר, עונש זהה לזה הקבוע בצדה של עבירת התפרצות לדירה (סעיף 406 (ב) לחוק העונשין). בכך ביטא המחוקק את התייחסותו המחמירה לעבירה זו.

13. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים:

בעניין העבירה של קבלת נכסים שהושגו בפשע: רע"פ 2160/15 **עלאא עלקם נ' מדינת ישראל** (29.3.2015), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בעבירת קבלת נכסים שהושגו בפשע ונידון ל-8 חודשי מאסר בפועל. הנאשם קיבל לידו ציוד וכלי עבודה שנגנבו מבית עסק שנפרץ ונתפס במחסום משטרה; ת"פ 2236-02-19 **מדינת ישראל נ' אבו סכות** (4.8.2020), בו הורשע הנאשם בעבירת קבלת נכסים שהושגו בפשע בכך שקיבל לידיו כלי עבודה שונים שנגנבו ממחסן. בית המשפט סטה לקולה ממתחם הענישה, האריך מאסר מותנה תלוי ועומד כנגד הנאשם וגזר עליו צו של"צ, קנס ופיצוי; ת"פ 50926-05-13 **מדינת ישראל נ' אימן בדארנה** (21.11.2015), בו הורשע הנאשם בעבירת קבלת נכסים שהושגו בפשע ונידון לצו של"צ, צו מבחן וקנס.

בעניין עבירת התפרצות לדירת מגורים: רע"פ 10551/09 **יורובסקי נ' מדינת ישראל** (7.1.2010), בו הוטלו על הנאשם 15 חודשי מאסר בגין פריצה לדירה, תוך הפעלת מאסר מותנה; רע"פ 689/20 **גבאי נ' מדינת ישראל** (28.1.2020), בו הוטלו על נאשם 12 חודשי מאסר בפועל בגין פריצה לדירה שבוצעה בדרך של שבירת סורגי חלון, כניסה לדירה וגניבה של תכשיטים בשווי 6,000 ₪. בית המשפט העליון ציין כי העונש אינו מחמיר יתר על המידה ודחה בקשה למתן רשות ערעור; עפ"ג 8332-08-10 **אבו סיאם נ' מדינת ישראל** (7.10.2010), בו נגזרו על הנאשם בגין

עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 18 חודשי מאסר; ע"פ 43816-01-11 **חליאלה נ' מדינת ישראל** (4.3.2011), בו נגזרו על נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 15 חודשי מאסר; ת"פ 12697-11-15 **מדינת ישראל נ' מורוזוב** (8.7.2018), בו נגזרו על הנאשם בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 11 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 8637/14 **עבאסי נ' מדינת ישראל** (13.01.2015), בו הורשע נאשם בשני אירועים של התפרצויות לדירות וגניבות. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין 10 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר וגזר על הנאשם עונש של 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בערעור הוקל עונשו של הנאשם ל-12 חודשי מאסר, ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחתה; רע"פ 916/17 **בוסקילה נ' מדינת ישראל** (18.4.2017), בו הורשע נאשם בעל עבר פלילי מוכיח בעבירה של התפרצות למקום מגורים וגניבה ונגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל והופעל מאסר על תנאי של 10 חודשים במצטבר. ערעורו לבית המשפט המחוזי וכן בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו; ת"פ 39297-02-18 **מדינת ישראל נ' ערגי** (27.6.2018), בו נגזרו על נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות לדירת מגורים, גניבה, החזקת כלי פריצה והחזקת סם שלא לצריכה עצמית 16 חודשי מאסר בפועל וכן הופעלו מאסרים מותנים.

כן אפנה למקרים בהם הוטלו עונשי מאסר בעבירות שירות בגין עבירות התפרצות וזאת בעיקר בשל שיקולים הקשורים לנסיבות אישיות: עפ"ג 44274-01-12 **גליקסמן נ' מדינת ישראל** (21.2.2013); ע"פ 23525-01-13 **מדינת ישראל נ' קעדאן** (13.6.2013); ע"פ 48422-02-13 **ניסנוב נ' מדינת ישראל** (11.7.2013); ת"פ 27447-06-12 **מדינת ישראל נ' מסלטי** (13.6.2013); ת"פ 39168-07-17 **מדינת ישראל נ' כהן** (20.6.2018).

14. לאור כל זאת, אני בדעה שמתחם הענישה ההולם את העבירה מושא האישום הראשון נע בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר בפועל שניתן לשאת בעבודות שירות, ומתחם העונש ההולם את העבירות מושא האישום השני נע בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

15. קביעת עונשו של הנאשם מציבה קושי ממשי. מחד גיסא, אין להקל ראש בחומרת מעשיו. מדובר בעבירות חמורות, שתוכננו בקפידה ובוצעו בעזרת מצח רבה. לכך יש להוסיף את עברו המכביד הכולל עבירות רכוש, נשק ואלימות, ואת העובדה שריצה בעבר מאסרים מאחורי סורג ובריה לתקופות ממושכות (כך למשל בשנת 2013 נידון לשש שנות מאסר בגין עבירות נשק, אלימות ורכוש). מכלול נתונים אלו תומך, בהיעדר נסיבות חריגות, בהטלת עונש מאסר משמעותי. מאידך גיסא, כעולה מתסקירי שירות המבחן, הנאשם עובר בעת האחרונה שינוי משמעותי, הפרוגנוזה בעניינו חיובית ושירות המבחן צופה סיכויי שיקום ממשיים. לכן, אקדים מסקנה לדיון ואציין שלאחר עיון בתסקירי שירות המבחן ובחינת טיעוני הצדדים, לרבות דברי הנאשם והתרשמותי ממנו במשך תקופה לא מבוטלת, סברתי שבשל סיכויי שיקום אין להטיל עליו עונש מאסר בכליאה וראוי לסייע לו לשקם את חייו. האיזון הראוי ימצא בהטלת צו מבחן בשילוב מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. משכך, סיכויי שיקומו של הנאשם יבואו לידי ביטוי באופן בו יישא בעונש שיטל עליו, אשר יאפשר את המשך הטיפול. אנמק להלן מסקנתי.

16. סעיף 40ד(א) לחוק העונשין קובע כי בית-המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולא אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". מדובר בסמכות שבשיקול דעת, ובית-המשפט אינו מחויב לסטות

ממתחם הענישה אף כאשר מדובר בנאשם שעבר שיקום (ע"פ 3102/14 פלוני נ' מדינת ישראל (17.11.2014)). בעניינו, דומה שאין מחלוקת כי הנאשם טרם השתקם כמשמעות הביטוי ברישא של סעיף 40ד' הנ"ל. השאלה היא אם הוכחו סיכויי שיקום ממשיים שיש בהם להצדיק ענישה שיקומית כמבוקש על ידי ההגנה. בעניין זה ציין בית המשפט העליון כי יש להביא בחשבון בין היתר את "... השיקולים המרכזיים הבאים: המוטיבציה שהפגין האדם שהורשע להשתקם; הליך של גמילה מהתמכרות שהוא עובר; השתלבות מוצלחת בהליכים טיפוליים שונים; אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה; הבעת חרטה כנה על המעשים והפגנת אמפתיה כלפי נפגעי העבירה... חשוב להבהיר: אין מדובר ברשימה ממצה של שיקולים, והתקיימותו של שיקול זה או אחר אינה מצדיקה בהכרח חריגה ממתחם העונש משיקולי שיקום...". (ע"פ 6637/17 קרנדל נ' מדינת ישראל (18.4.2018)).

17. שירות המבחן ציין כי הנאשם שולב בטיפול פרטני ולאחר תקופה לא מבוטלת ההתרשמות הכוללת הייתה חיובית וצוין שהוא מקפיד להגיע למפגשים, משתף בפתיחות בקשייו והרושם שהתקבל היה שהוא מעוניין להעמיק את הטיפול ולשנות את אורחות חייו. אכן, במועד כתיבת התסקיר טרם שולב הנאשם בהליך קבוצתי והמאשימה טענה שבשל כך לא ניתן להגיע למסקנה בדבר סיכויי שיקום ממשיים. אין בידי לקבל טענה זו. ראשית, כאמור, העיכוב שנוצר אינו רובץ לפתחו של הנאשם. שנית, אין להתעלם מהליך הטיפול הפרטני שעובר הנאשם מזה כשנה וחצי. קצינת המבחן התרשמה לחיוב מהנאשם וציינה שהוא מביע מוטיבציה כנה להתגייסות להליך שיקומי ולחזרה לחיים נורמטיביים. אציין כי במהלך הדיונים הרבים התרשמתי אף אני מהתהליך שעבר הנאשם בנושא זה ומהשינוי שחל בו.

18. ודוק: אינני מקל ראש בחומרת העבירה, לא כל שכן בשילוב עברו הפלילי של הנאשם. שילוב המעשה והעושה אמור היה להביא, ככלל, לענישה ממשית ומחמירה ולעיתים, אף בהינתן סיכויי שיקום, ראוי לבכר שיקולים שונים בענישה (ע"פ 5376/15 ביטון נ' מדינת ישראל (11.2.2016)). עם זאת במקרה זה מדובר באדם צעיר יחסית (33) שרוב חייו עסק בפשיעה ונראה כי מדובר בחלון הזדמנות לשינוי. לראשונה בחייו מגלה הנאשם רצון אמיתי לשינוי ועושה צעדים ממשיים לקראת כך. במצב דברים זה, יש להוסיף יד לנאשם ומסקנת שירות המבחן נראית בעיני ראוי (ע"פ 4944/15 שרעבי ואח' נ' מדינת ישראל (4.2.2016)); ע"פ 779/15 פלוני נ' מדינת ישראל (12.4.2015)).
כן ראו:

"מדיניות הענישה המקובלת בדרך כלל אינה פוטרת את בית המשפט מלבחון כל מקרה לגופו ולאבחן בין המקרים ונסיבותיהם ובין הנאשמים ונסיבותיהם האישיות. כך שלצד השיקולים של גמול והרתעה, אין להתעלם משיקולי הענישה האינדיבידואליים, הקשורים באותו נאשם העומד לפני בית המשפט, ובין היתר, גם מסיכויי השיקום שלו. ואכן, סעיף 40ד(א) לחוק העונשין קובע, כי במקרים, בהם השתקם הנאשם או כאשר קיים סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם, רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם ולהעדיף במקרים המתאימים את האינטרס השיקומי על פני אינטרס הגמול וההרתעה" (עפ"ג (חי) 5020-03-15 ירון וייס נ' מדינת ישראל (15.10.2015)).

19. כידוע, שירות המבחן הוא הגוף המקצועי האמון על שיקום נאשמים ועל הערכת הסיכויים לכך. קצינת המבחן משמש כזרועו הארוכה של בית המשפט לעניין זה, ועל אף שאין הכרח לאמץ את המלצתו, ברי כי להמלצת שירות המבחן משקל ממשי בבוא בית המשפט לגזור את דינו של נאשם (ע"פ 3472/11 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.2012)). בשים לב לחומרת העבירות ולעובדה שהתהליך הטיפולי מצוי בראשיתו, סבור אני שאין הצדקה לסטות ממתחם הענישה (בוודאי שלא באופן מהותי), אלא ראוי להימנע מהטלת עונש בכליאה ולהורות שהנאשם יישא את עונשו בדרך של עבודות שירות. עונש מאסר לא יאפשר הטלת צו מבחן והוא יפגע בסיכויי השיקום וראוי לדעתי להימנע מכך. בעניין זה אפנה לע"פ 1777/20 דיאב קבהא נ' מדינת ישראל (24.5.2021) בו ציין בית המשפט העליון כי

"שליחתו של [הנאשם - י.ט.] בעת הזו למאסר מאחורי סורג ובריא, עלולה להוריד לטמיון את התהליך הטיפולי שעבר עד כה, את ההתקדמות שחוה, ואף עשויה להטותו מחדש אל דרך הפשע" (להשפעות השליליות שבעונש מאסר בכליאה ראו גם: **דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, 2015** (המכונה "דו"ח ועדת דורנר"); רע"פ 356/14 **קפרוב נ' מדינת ישראל** (3.10.2017)).

20. כן אציין שהנאשם היה נתון במעצר מעל לשבעה חודשים ולאחר מכן במעצר באיזוק כחודשיים וחצי ואף נתון זה יש להביא בחשבון בראייה כוללת של העונש המוטל. אינני סבור שתושג תועלת חברתית ראויה מהטלת עונש מאסר בכליאה, ממנו ישתחרר הנאשם בעוד תקופה לא ארוכה, ללא הכוונה וללא סיוע שירות המבחן. עדיף בעיני להטיל עונש בעבודות שירות בשילוב צו מבחן, אשר יהווה ענישה מוחשית לא קלה בצד מתן סיוע והכוונה לנאשם באמצעות שירות המבחן והכל תוך שמובן לו שאם ימעד, אפשר וייענש בחומרה. ראו:

"הותרת העונש המקורי על כנו, תביא ככל הנראה להשמטתו [...] מאחורי סורג ובריא למשך מספר חודשים לא רב בלבד, בחישוב ניכוי ימי המעצר ואפשרות של שחרור מינהלי וקיצור תקופת המאסר. לעומת זאת, עבודות השירות ימשכו למשך תקופה ארוכה יותר במידה ניכרת. למדנו אפוא, כי ההפחתה בענישה - אינה משמעותית, בעוד שהתועלת הצפויה מן ההפחתה, נוכח המשך ההליך הטיפולי - רבה עד מאוד; "יצא הפסדו בשכרו" (משנה, אבות ה, יא)" (ע"פ 1777/20 **דיאב קבהא נ' מדינת ישראל** (24.5.2021)).

21. טרם סיום אציין שלא התעלמתי מהעונשים שהוטלו על האחרים באותה הפרשה. כזכור, אחד השותפים הורשע כמסייע לאירוע הפריצה שבאישום השני ובהסדר טיעון נגזרו עליו 7 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. על השותף הנוסף, שהורשע בהתפרצות שבאישום השני, הוטלו במסגרת הסדר טיעון 12 חודשי מאסר, בצירוף הפעלת מאסרים מותנים כך שסך הכל הוטלו עליו 17 חודשי מאסר בפועל. העונש שיוטל על הנאשם אינו חורג משמעותית מעונשים אלו, וזאת תוך הבאה בחשבון של תקופת המעצר וסיכויי השיקום.

22. סיכומי של דבר לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 8 חודשי מאסר בפועל. מתקופה זו אני מחליט לנכות חודשיים מתוך ימי המעצר בהם היה נתון הנאשם. סה"כ יישא הנאשם 6 חודשי מאסר.

הנאשם יישא עונש זה בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה. **ביום 13.10.2021 יתייצב הנאשם במשרדי הממונה - יחידת ברקאי שלוחת צפון - סמוך למתחם כלא מגידו.** מובהר לנאשם שעליו לבצע את העבודות לשביעות רצון הממונה וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע מנהלית את העבודות והוא יאלץ

לשאת ביתר התקופה בבית מאסר.

ב. צו מבחן לתקופה של 18 חודשים. מובהר לנאשם בלשון פשוטה שעליו למלא אחר הוראות שירות המבחן וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את הצו ולהטיל עליו ענישה נוספת.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של שישה חודשים והתנאי שהוא שהנאשם לא יעבור בתוך שנתיים אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.

ד. אני מחייב את הנאשם לשלם למתלוננת (ע"ת מס' 6) פיצוי בסך 2,500 ₪. הפיצוי ישולם בתוך 90 יום. המאשימה תמסור למזכירות בתוך 14 יום את פרטי ההתקשרות עם המתלוננת ותביא לידיעתה את תוכן גזר הדין. מובהר למתלוננת שאין בפיצוי זה למצות את מלוא נזקיה והיא רשאית להגיש בנושא תביעה אזרחית.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

המזכירות תשלח את גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, י"ט אב תשפ"א, 28 יולי 2021, במעמד הצדדים.